

Република Србија
Врховни касациони суд
Рев2 1708/2015
02.12.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Миломира Николића, председника већа, Марине Говедарица, Слађане Накић-Момировић, Јасминке Станојевић и Биљане Драгојевић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца Љ.В. из П., чији су пуномоћници Н.М. и З.К., адвокати из И., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова Републике Србије, Подручне полицијске управе Пријепоље, Полицијске станице из Прибоја, чији је законски заступник Државни правобранилац из Београда, ради исплате зараде, одлучујући о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 426/15 од 20.05.2015. године, на седници одржаној 02.12.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној ревизији, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 426/15 од 20.05.2015. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене, изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 426/15 од 20.05.2015. године.

Образложење

Основни суд у Прибоју, пресудом П1 199/2013 од 11.02.2015. године, усвојио је тужбени захтев тужиоца, те обавезао тужену да исплати тужиоцу на основу неисплаћене накнаде за прековремени, ноћни рад и рад у дане државних и верских празника који су били нерадни дани, за период од 01.07.2010. године до 31.12.2011. године, одређене новчане износе, заједно са законском затезном каматом (све ближе одређено у ставу првом изреке пресуде). Обавезао је тужену да накнади тужиоцу трошкове поступка у износу од 53.282,00 динара са законском затезном каматом од 11.02.2015. године па до исплате (став други изреке).

Апелациони суд у Крагујевцу, пресудом Гж1 426/15 од 20.05.2015. године, одбио је као неосновану жалбу тужене и потврдио пресуду Основног суда у Прибоју П1 199/2013 од 11.02.2015. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, ради уједначавања судске праксе.

Апелациони суд у Крагујевцу, решењем Р1 289/15 од 04.09.2015. године, уступио је Врховном касационом суду одлучивање о посебној ревизији тужене, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 426/15 од 20.05.2015. године.

Врховни касациони суд је у границама својих овлашћења на основу члана 404. Закона о парничном поступку – ЗПП („Сл. гласник РС“, број 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС и 55/14), а у вези члана 23. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, број 55/14), оценио да ревизија тужене није изузетно дозвољена.

У конкретном случају, по оцени Врховног касационог суда нису испуњени законски услови за одлучивање о посебној ревизији тужене као изузетно дозвољеној на основу одредбе члана 404. став 1. ЗПП, с обзиром на то да не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и новог тумачења права.

Полицајци и овлашћена службена лица за време важења Закона о унутрашњим пословима до ступања на снагу Правилника о платама од 26.06.2006. године имају право на увећану плату због тзв. „нередовности“ (државни и верски празник, рад ноћу, сменски рад и прековремени рад) у складу са чланом 5. Закона о платама у државним органима и јавним службама, Општег колективног уговора и члана 108. сада важећег Закона о раду. Наведена лица у периоду од 26.06.2006. године до примене измењеног Закона о полицији (2011. године), немају право на увећање плате на основу нередовности ако је њихова плата увећана од 30 до 50% у односу на друге државне службенике.

Дакле, како из побијане пресуде произилази да је у првостепеном поступку на основу економско-финансијског вештачења утврђено да тужена прековремени рад, ноћни рад и рад на дане празника који није радни дан, није вредновала при утврђивању коефицијената за обрачун плате тужиоцу у утуженом периоду, односно да тужилац није остварио право на увећану плату у складу са одредбом члана 147. став 1. Закона о полицији, у односу на другог државног службеника Д.М., запосленог код тужене, са истим степеном стручне спреме, али који нема нередовности у раду којима је тужилац био изложен у утуженом периоду и који је у односу на тужиоца имао већи додатни коефицијенат по члану 4. Правилника за 1,95 и да у решењима тужене којима је тужиоцу одређен додатни коефицијенат за обрачун плате, као ни у обрачунским листама плата тужиоца за исти период, није посебно исказан додатни коефицијенат за обрачун утуженог додатка на плату (из првостепене пресуде произилази да је вештак извршио прво упоређење са упоредним запосленим В.П., који је распоређен на радно место које захтева IV степен стручне спреме, положен испит за возача инструктора, радни статус униформисано овлашћено службено лице који нема нередовности у раду и за спорни период од 01.07.2010. године до 30.09.2010. године, са упоредним запосленим Д.М., који је распоређен на радно место које захтева IV степен

стручне спреме, положен испит за возача инструктора, и радни статус униформисано овлашћено службено лице који нема нередовности у раду, као и да је тужилац распоређен на радно место које захтева IV степен стручне спреме, чији је радни статус униформисано овлашћено службено лице), то се упоредним радником може сматрати овлашћено службено лице са истим степеном стручне спреме, као и тужилац, који нема нередовности у раду, због чега нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној.

Врховни касациони суд је испитао и дозвољеност ревизије у границама својих овлашћења на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, а у вези члана 413. ЗПП, па је утврдио да ревизија тужене није дозвољена.

Тужба је поднета 08.04.2013. године. У тужби је назначена вредност предмета спора од 43.560,00 динара, који износ тужилац потражује од тужене за период од 01.07.2010. године па до 31.12.2011. године, на име ноћног рада, прековременог рада и рада у дане државних и верских празника који су нерадни дани. Тужилац је поднеском од 21.11.2014. године преиначио тужбу, повећањем постојећег тужбеног захтева на укупан износ од 56.012,71 динар. У уводу првостепене пресуде је означена вредност предмета спора од 56.012,71 динар.

Одредбом члана 441. ЗПП, је прописано, да ревизија није дозвољена у парницама у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

У споровима ради новчаног потраживања из радног односа, ревизија је дозвољена под истим условима, као и у имовинскоправним споровима који се односе на новчано потраживање.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, је прописано, да, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Како вредност предмета спора побијане правноснажне пресуде од 56.012,71 динара, као главног захтева не прелази меродавну вредност за дозвољеност ревизије у динарској противвредности од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан преиначења тужбе (рачунајући да је 21.11.2014. године 1 евро износио 120,0195 динара и вредност предмета спора изражена у еврима износила 466,6967 евра), то ревизија тужене није дозвољена на основу цитиране одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 404. и 413. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Миломир Николић,с.р.**